

SZENTMÁRTONI JÁNOS

A HIDEG ELLEN

Bella István emlékének

Aki ivott az ég vizéből,
egy életen át szomjazik.
Álmatlan sokszor, fölkel, járkál,
elfelejti olykor, hol lakik.

Zavartan téblábol, keresgél,
pislog, tárgyai közt kotorász...
mintha emlékezni akarna...
de csak kiveri a víz, a frász.

Így élek én is, Bella István,
pedig nem ittam mást, csak lórét.
Versbe bújok a hideg ellen,
belélegzem a csöndjét.

Töletek tanultam e trükköt,
kik csillagokkal koccintgattok.
Ej, jó volna, ha erre járnál,
vernénk hajnalig a blattot.

Majd némán zongorához ülnél,
cigarettafüst-kék időben.
Kint a tavasz kottáját lapoz-
gatná az Isten elmenőben.

EGYÜTT

EGYÜTT 2017 / 3

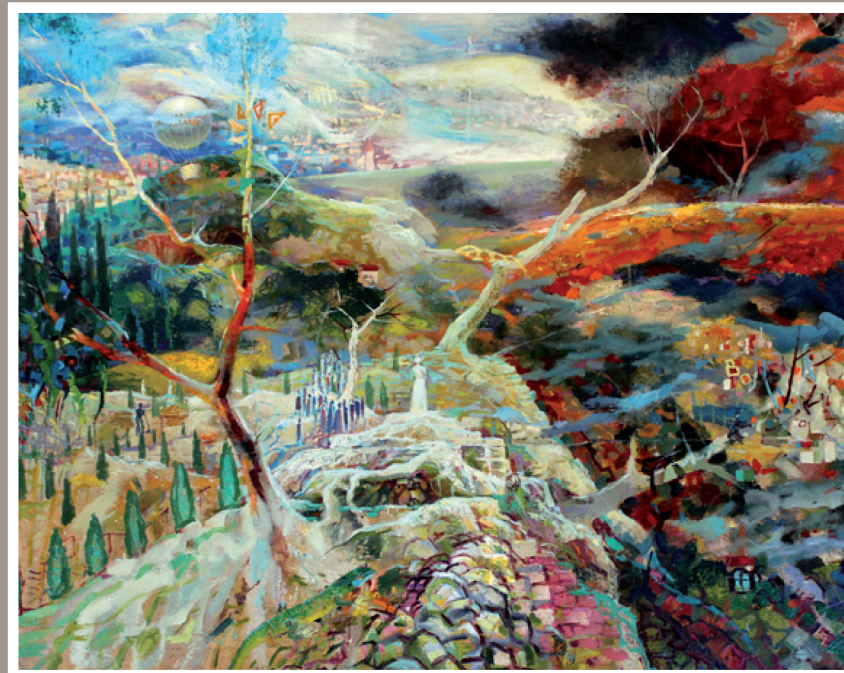
XV. évfolyam

EGYÜTT

2017 | 3

A MAGYAR ÍRÓSZÖVETSÉG
KÁRPÁTALJAI ÍRÓCSOPORTJÁNAK
FOLYÓIRATA

irodalom | művészet | kultúra

CSONTOS MÁRTA, OLÁH ANDRÁS,
SZENTMÁRTONI JÁNOS, TÓTH DOMINIKA, VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ VERSEI,
BARTHA GUSZTÁV, NAGY ZOLTÁN MIHÁLY, LENGYEL JÁNOS,
ORTUTAY PÉTER, SZÖLLŐSY TIBOR, VATHY ZSUZSA,
VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ PRÓZÁJA,
PATAKI TAMÁS INTERJÚJA, DUPKA GYÖRGY TANULMÁNYA